

Special of Art... สกัดกันยาเสพติด

กลุ่ม Special of Art

“ ถ้าเพื่อนหรือน้องติดยา แล้วครูเข้าไปตักเตือน ทำโทษ แทนที่จะคิดได้ กลับจะยิ่งทวีอารมณ์รุนแรงมากขึ้น อยากทำตาย อยากประชด...แต่หากเราใช้ความเป็นเพื่อนเป็นพี่เข้าไปพูดคุย ชักชวนให้เขาร่วมทำกิจกรรมอื่นๆ ที่มีประโยชน์ คอยติดตามให้กำลังใจอย่างสม่ำเสมอ เขาจะค่อยๆ ห่างจากยาเสพติดมากขึ้นเรื่อยๆ จนเลิกได้ในที่สุด ”

สถานการณ์ยาเสพติดในปัจจุบันที่ซึ่งชายคลองนับวันจะแพร่ระบาดสู่เด็กและเยาวชนมากขึ้น ดุษฎีญา สติรวณิษฐ์ หรือ “แนน” ในฐานะคณะกรรมการนักเรียน โรงเรียนแจ้จวิทยา ตำบลบ่อยาง อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา รับรู้ปัญหาอย่างต่อเนื่อง

“เพื่อนบางคนตกเป็นทาสยาเสพติด และเกรงว่า “ยาร้าย” จะเล็ดลอดเข้ามาในรั้วโรงเรียน”

แนนจึงตัดสินใจตั้งกลุ่ม Special of Art พร้อมกับชักชวนเพื่อนๆ ในโรงเรียนซึ่งประกอบด้วย ณิชากร มูนีอภิบาล หรือ “อิว” ชาลิสสา จิรนนทพงษ์ หรือ “แจม” รัชนิกร แซ่ลิ้ม หรือ “แพท” และ พงศธร คงดี หรือ “กอล์ฟ” ทำโครงการเยาวชนคนสร้างสรรค์ขึ้น เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดในโรงเรียน

เพื่อนช่วยเพื่อน...พี่ช่วยน้อง

แนนในฐานะหัวหน้าโครงการเล่าว่า ขณะนั้นเธอเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ถือเป็นชั้นสูงสุด และเป็นประธานนักเรียนด้วยมองเห็นว่ายาเสพติดเป็นปัญหาอันดับต้นๆ ของโรงเรียน เพราะเพื่อนหรือน้องบางคนไม่เพียงแค่ลักลอบเสพยาในโรงเรียนเท่านั้น แต่ยังกลับไปเสพในชุมชนอีกด้วย พอครูทราบก็จะมีมาตรการลงโทษที่เด็ดขาด ตั้งแต่คาดโทษ พักการเรียน ไปจนถึงไล่ออก ซึ่งเธอมองว่าจะส่งผลกระทบต่ออนาคตในระยะยาวของเพื่อนและน้องๆ ทั้งยังสะท้อนไปถึงสถาบันการศึกษา สถาบันครอบครัว รวมถึงสถาบันสังคม เห็นว่าวิธีการของครูไม่ใช่หนทางแก้ไขปัญหาคือ

“ถ้าเพื่อนหรือน้องติดยา แล้วครูเข้าไปตักเตือน ติเตียน ทำโทษ แทนที่เพื่อนหรือน้องจะคิดได้ กลับจะยิ่งทวีอารมณ์รุนแรงมากขึ้น อยากทำตาย อยากประชด หรือบางรายถูกไล่ออกจากโรงเรียนไปแล้ว ก็ยังกลับมาชวนเพื่อนในโรงเรียนให้ไปเสพไปด้วยกัน แต่หากเราใช้ความเป็นเพื่อนเป็นพี่

“ หากเราใช้ความเป็นเพื่อน เป็นพี่เข้าไปพูดคุย ชักชวน ให้เขาร่วมทำกิจกรรมอื่นๆ ที่มีประโยชน์ คอยติดตาม ให้กำลังใจอย่างสม่ำเสมอ เขาจะค่อยๆ ห่างจากยาเสพติดมากขึ้นเรื่อยๆ จน เลิกได้ในที่สุด ”

เข้าไปพูดคุย ชักชวนให้เขาร่วมทำกิจกรรมอื่นๆ ที่มีประโยชน์ คอยติดตาม ให้กำลังใจอย่างสม่ำเสมอ เขาจะค่อยๆ ห่างจากยาเสพติดมากขึ้นเรื่อยๆ จน เลิกได้ในที่สุด”

ประกอบกับหน้าที่ของคณะกรรมการนักเรียน ที่เน้นต้องคอยตรวจกระเป๋า นักเรียนทุกคนในช่วงเช้าก่อนเข้าห้องเรียนอย่างน้อยสัปดาห์ละ 3 วัน แม้จะเป็นการสุ่มตรวจโดยไม่แจ้งให้ทราบล่วงหน้าว่าจะตรวจวันไหน ทำให้แผนเห็นรูปแบบการซุกซ่อนที่เปลี่ยนไปเรื่อยๆ แต่ก็เจอสารเสพติดเกือบทุกครั้ง จึงนำมาหารือกันในกลุ่ม และวางแผนจัดกิจกรรมค่ายอบรมให้กับกลุ่มเป้าหมายในโรงเรียน รู้เท่าทันยาเสพติด โดยแบ่งนักเรียนออกเป็น 3 ช่วงชั้น คือ เด็กเล็กตั้งแต่ชั้นอนุบาล - ป.3 เด็กกลางตั้งแต่ชั้น ป.4 - ป.6 และเด็กโตคือชั้น ม.1 - ม.3 เนื่องจากโรงเรียนแจ้งวิทยาเป็นโรงเรียนขนาดใหญ่มีนักเรียนมากกว่า 3,000 คน

ยาเสพติด...แก้ไม่ได้ในครั้งเดียว

แนนเล่าต่อว่า เมื่อคิดจะทำค่าย เธอและเพื่อนๆ จึงเริ่มวางแผนจัดกิจกรรม โดยแบ่งการอบรมเป็น 3 วัน เริ่มจากแนะนำให้รู้จักแกนนำหลัก 5 คน พร้อมกับชี้แจงหน้าที่ว่าแต่ละคนทำอะไรบ้าง วันรุ่งขึ้นจึงอบรมให้ความรู้เรื่องยาเสพติด โดยช่วงเช้านิมนต์พระมาให้ความรู้เรื่องคุณธรรมจริยธรรม สอดแทรกในกิจกรรมเพราะเป็นโรงเรียนวิถิพุทธ จากนั้นจึงให้ความรู้เรื่องยาเสพติด

โดยก่อนหน้านั้นแกนนำทั้ง 5 คน ได้เชิญวิทยากรจากสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดภาค 9 มาให้ความรู้กับคณะกรรมการนักเรียน รวมถึงหัวหน้าห้องทุกชั้นเรียน แล้วช่วยกันนำความรู้ทั้งหมดมาประมวลนำเสนอในรูปแบบพาวเวอร์พอยต์ให้ผู้เข้ารับการอบรมได้เรียนรู้

วันสุดท้ายเป็นการทำกิจกรรมสันทนาการคลายเครียด หลังปิดการอบรมแล้วแกนนำและแกนนักเรียน จำนวน 46 คน ร่วมกันลงพื้นที่รอบโรงเรียนเพื่อสำรวจจุดเสี่ยง และสถานการณ์ปัญหาในปัจจุบันทำให้ได้ข้อมูลเพิ่มเติมว่า เด็กที่เสพยาเสพติดส่วนใหญ่มักจะติดเกมด้วย เมื่อกลับจากโรงเรียนก็จะซุกซ่อนอยู่ตามร้านเกม ไม่ช่วยผู้ปกครองทำงานบ้าน ซ้ำเมื่อมาโรงเรียนก็ไม่ตั้งใจเล่าเรียนหนังสือ

“การแก้ปัญหา ยาเสพติด คงไม่สามารถทำได้ในช่วงระยะเวลาสั้นๆ แค่ครั้งเดียวแล้วได้ผล แต่ต้องทำอย่างต่อเนื่องและจริงจัง พวกเราจึงให้ความรู้เรื่องยาเสพติดหน้าเสาธงทุกวัน พอถึงช่วงพักเที่ยงก็เดินตรวจตามห้องน้ำ ทั้งก่อนและหลังรับประทานอาหาร เพราะถือเป็นจุดเสี่ยงที่นักเรียนมักจะใช้เป็นสถานที่หลบมาเสพยาเสพติด ขณะเดียวกันก็ได้ปรึกษากับอาจารย์ขอใช้ช่วงเวลาเรียนในบางวันทำกิจกรรมอบรมเรื่องยาเสพติด ซึ่งก็ได้รับความร่วมมือด้วยดี ทำให้สามารถจัดกิจกรรมอบรมได้ทุกเดือน” แนนอธิบาย

แทรก “สาระยาเสพติด” ในทุกสื่อของโรงเรียน

และเพื่อให้การสื่อสารสาระเรื่องยาเสพติดเข้าถึงเพื่อน ๆ ในโรงเรียนอย่างแท้จริง แนนและทีมงานจึงนำ “สื่อ” ทุกชนิดที่มีอยู่ในโรงเรียนมาใช้ หัวใจ “กระตุ้นจิตสำนึก” ของนักเรียนให้ห่างไกลจากยาเสพติด เช่น เสียงตามสาย อย.น้อย ที่เปิดทุกเช้าก่อนเข้าเรียนและช่วงพักเที่ยง ซึ่งแต่เดิมสื่อนี้โรงเรียนเองก็ยังไม่มีความชัดเจน เพียงใช้เป็นสื่อประชาสัมพันธ์กิจกรรมต่างของโรงเรียนและให้สาระบันเทิงทั่วไปเท่านั้น แต่เมื่อมีโครงการเยาวชนคนสร้างสรรค์เกิดขึ้นจึงมีการปรับเปลี่ยนเนื้อหาของเสียงตามสายใหม่ให้เป็นเรื่องของยาเสพติดทั้งหมด ส่วนสื่ออื่นๆ อาทิ มโนราห์ วงดนตรีโรงเรียน หนังสือคุณก็พยายามสอดแทรกเนื้อหาเรื่องพิษภัยของยาเสพติดเข้าไปด้วยทุกครั้งที่มีการแสดง

นิซากร มณีอภิบาล หรือ “อิว” หนึ่งในแกนนำบอกว่าการสื่อสารกับวัยรุ่นจำเป็นต้องใช้สื่อทุกอย่างที่มีอยู่ ลำพังการจัดบอร์ดนิทรรศการหรือการอบรมให้ความรู้อย่างเดียวคงไม่เพียงพอ เพราะวัยรุ่นส่วนใหญ่ให้ความสนใจน้อย แต่เมื่อนักดนตรีของโรงเรียนนำเรื่องยาเสพติดไปพูดคุยระหว่างหยุดพักการแสดงบนเวที หรือนักแสดงมโนราห์คนเล่นหนึ่งตะลุง นำปัญหาเรื่องยาเสพติดไปเป็นเนื้อหาในการร้องและแสดงโชว์ จะมีเสียงกรี๊ด เกิดปฏิกิริยาตอบสนอง...เป็นกระแสตอบรับจากวัยรุ่นอย่างล้นหลาม จึงถือว่าเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายได้มากและโดนใจกว่า

“ แนนและทีมงานจึงนำ “สื่อ” ทุกชนิดที่มีอยู่ในโรงเรียนมาใช้ หัวใจ “กระตุ้นจิตสำนึก” ของนักเรียนให้ห่างไกลจากยาเสพติด ”

ผลจากการทำงานแม้จะไม่สามารถขจัดยาเสพติดให้หมดไปจากโรงเรียนได้ แต่พวกเขาก็มีส่วนช่วยคลี่คลายปัญหาได้ในระดับหนึ่ง สังเกตได้จากการตรวจกระเป๋านักเรียนช่วงหลังๆ จะพบการซุกซ่อนยาเสพติดมาโรงเรียนน้อยลง และยังช่วยเพื่อนรายหนึ่งให้เลิกเสพยา เลิกสูบบุหรี่ได้ พวกเขาสังเกตเห็นว่าเพื่อนคนนี้มีรูปร่างสูงใหญ่ น่าจะเล่นกีฬาได้ดี จึงชักชวนเขาให้เข้ามาเล่นกีฬาโรงเรียนทั้งวอลเลย์บอลและฟุตบอลจนเขาเลิกได้ในที่สุด

“ตอนแรกเพื่อนก็ไม่ชอบ แต่ครูพี่และพวกเรา ร่วมมือกันมาช่วยดูแลเพื่อนคนนี้อย่างใกล้ชิด ช่วงฝึกซ้อมก็ดึงเขามาเข้าค่ายกินนอนที่โรงเรียนเพื่อเก็บตัว จนเพื่อนเริ่มสนุกกับการเล่นกีฬาฟุตบอล ได้พบสังคมใหม่ที่ห่างไกลจากยาเสพติด ไม่จมจ่อมกับสภาพเดิมๆ ที่เลิกเรียนกลับบ้านแล้วต้องเจอพ่อแม่ตีหัว ทำให้เขาต้องหันเข้าหา ยาเสพติดด้วย และผลจากการมุ่งมั่นเล่นกีฬาฟุตบอล ก็ทำให้เขากลายเป็นนักฟุตบอลที่สร้างชื่อเสียงให้กับโรงเรียน” อิวเล่าด้วยน้ำเสียงที่แสดงถึงความภาคภูมิใจ

วางแผนดี...ช่วยลดภาระงาน

ดูเหมือนว่าการทำโครงการของกลุ่ม Special of Art จะราบรื่น เพราะได้รับความร่วมมือจากครูอาจารย์ในโรงเรียนเป็นอย่างดี แต่เมื่อสอบถามในเชิงลึกเด็ก ๆ ต่างบอกเป็นเสียงเดียวกันว่า “ปัญหา” จากการทำยังมีอยู่ แม้จะเริ่มต้นจากปัญหาจุกจิกเล็กๆ น้อยๆ แต่เมื่อสะสมนานวันเข้าก็กลายเป็นความขัดแย้งกันในกลุ่ม เช่น ความคิดเห็นไม่ตรงกัน การแบ่งงานไม่เสมอภาค บางคนได้ทำงานมากบางคนได้ทำน้อย แต่ละคนไม่ค่อยมีเวลาว่าง ต้องสวมหมวกหลายใบ ด้วยความที่แกนนำทุกคนเป็นคณะกรรมการนักเรียน เมื่อมีงานโรงเรียนหรือกิจกรรมการแข่งขันต่างๆ ครูก็จะดึงไปร่วมด้วยเสมอ ทำให้ทั้งกลุ่มรู้สึกเหนื่อยและท้อ

“ ค้อยศักยภาพของแกนนำกลุ่ม ที่ทุกคน มีเป็น “ทุนเดิม” ในฐานะคณะกรรมการนักเรียน ที่ทำกิจกรรมร่วมกับโรงเรียนมาโดยตลอด เมื่อมาทำโครงการพวกเขาจึงสามารถต่อรอง กับอาจารย์หรือผู้บริหารโรงเรียนเรื่องการ จัดการกับปัญหาเสาเสตคภายในโรงเรียนได้ โดยไม่ยึดติดกับกรอบกติกาของบทลงโทษเดิมๆ ที่โรงเรียนวางไว้ ”

ดวงแก้ว แก้วทนต์ หรือ “พี่กล้วย” พี่เลี้ยงโครงการ เล่าว่า พวกเขาเริ่มเห็นอาการของเด็ก ๆ เราก็ให้คำแนะนำพวกเขา ว่าให้สอดแทรกแผนการจัดกิจกรรมไว้ในแผนงานหลักของ โรงเรียน เพื่อไม่ให้แต่ละคนรู้สึกว่ามีการงานเพิ่มขึ้นจน ล้นมือ ทำให้เด็กกลุ่มนี้คิดได้และเกิดความกระตือรือร้นที่ จะวางแผนการทำงานอีกครั้ง โดยใช้แผนงานของโรงเรียน เป็นธงนำ จากนั้นก็ค่อยๆ ดูว่าจะสอดแทรกกิจกรรมของ โครงการเข้าไปในจุดไหนได้บ้าง อาทิ ช่วงส่งท้ายปีเก่า ตอนรับปีใหม่จะมีการแสดงคอนเสิร์ตวงดนตรีของโรงเรียน ก็จัดให้มีการเสริมความรู้เรื่องยาเสพติดเข้าไป ให้นักดนตรี พุทธสาระความรู้เพิ่มเติมแทนที่จะเล่นดนตรีเพียงอย่างเดียว หรือช่วงที่โรงเรียนมีกิจกรรมใหญ่ประจำปีจะมีการแสดง หนึ่งตะลุงคนและรำโนราห์ ก็นำเรื่องที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด มาเป็นเนื้อหาในการแสดงหรือบทร้อง เป็นต้น

“กิจกรรมหยุดชะงักไปราว 2 สัปดาห์ในช่วงกลางโครงการ เพราะเพื่อนในกลุ่มอยากให้บทเรียนเน้นที่อาศัยความเป็น หัวหน้าโครงการและประธานนักเรียนใช้อำนาจเผด็จการ ทั้งวางแผน สั่งการ และทำทุกอย่างเองโดยไม่ฟังเสียงเพื่อน และไม่กระจายงานให้เพื่อน ทั้ง 4 คนจึงไปปรึกษาอาจารย์ คะเนิงนิจ คำใส ที่ปรึกษาโครงการว่าจะไม่มาช่วยทำงาน สักกระยะหนึ่ง เพื่อให้เวลาตนเองทบทวนตัวเอง ซึ่งระหว่างนั้น อาจารย์คะเนิงนิจได้เรียกแกนนำคุย พร้อมกับแนะนำให้มอง เห็นความสำคัญของเพื่อนร่วมโครงการแต่ละคน แนะนำ หลักการทำงานกลุ่ม ที่ต้องฟังเสียงเพื่อน ต้องกระจายงาน ให้เหมาะสมกับความสามารถของแต่ละคน ทำให้แกนเริ่ม ปรับปรุงตัวเอง ขณะที่เพื่อน ๆ ก็กลับเข้ามาช่วยงานอย่าง

กระตือรือร้น” พี่กล้วยเล่าถึงอุปสรรคระหว่างการทำงานของเด็ก ๆ กลุ่มนี้

ด้วยศักยภาพของแกนนำกลุ่ม Special of Art ที่ทุกคน มีเป็น “ทุนเดิม” อยู่แล้ว ในฐานะคณะกรรมการนักเรียน ที่ต้องทำกิจกรรมร่วมกับโรงเรียนมาโดยตลอด เมื่อต้องมา ทำโครงการเยาวชนคนสร้างสรรค์พวกเขาจึงสามารถ ต่อรองกับอาจารย์หรือผู้บริหารโรงเรียนเรื่องการจัดการกับ ปัญหาเสาเสตคภายในโรงเรียนได้ โดยไม่ยึดติดกับกรอบ กติกาของบทลงโทษเดิมๆ ที่โรงเรียนวางไว้ และผลที่ได้ก็ เป็นที่น่าพอใจ เด็กไม่หมดอนาคตทางการศึกษา ไม่กลายเป็น ภาระของครอบครัว ชุมชน และสังคมในระยะยาว

💬 ได้ผลงาน...ได้การเรียนรู้

วันนี้แม้โครงการจะจบลง แกนนำต่างแยกย้ายกันไป ศึกษาต่อ แต่สภานักเรียนโรงเรียนแจ้งวิทยา ยังคงใช้แผน ประจำปีของโรงเรียนที่ถูกสอดแทรกด้วยแผนกิจกรรมโครงการ เป็นแนวทางในการดำเนินงาน เพราะตระหนักดีว่าปัญหา ยาเสพติดไม่สามารถแก้ไขได้ในระยะเวลาอันสั้น และ แผนกิจกรรมที่แทรกไว้ก็ไม่ได้เป็นการเพิ่มงานเพิ่มภาระ แต่ช่วยให้ทำงานควบคู่กันไปได้อย่างมีประสิทธิภาพและ เกิดประโยชน์ทั้งสองด้านในเวลาเดียวกัน

และนอกจากผลงานที่ฝากไว้กับโรงเรียน แนนในฐานะ หัวหน้าทีมบอกว่า โครงการนี้ทำให้เธอเห็นตัวเองมากขึ้น โดยเฉพาะเรื่องภาวะความเป็นผู้นำ

“จากเดิมเป็นคนที่ไม่เชื่อมั่นในตัวเองสูงมาก ไม่ฟังเสียง เพื่อนในกลุ่มเลย คิดวางแผน สั่งการตัดสินใจเองทั้งหมด พอส่งแล้วเพื่อนไม่ทำหรือทำไม่ได้ตั้งใจจะลงมือเอง จนรู้สึกเหนื่อยและท้อมาก พอทำโครงการได้ระยะหนึ่งรู้สึก ได้ว่าถูกเพื่อนทิ้ง จึงเริ่มกลับมามองตัวเอง พยายาม ปรับปรุงตัว ฟังความคิดเห็นของเพื่อนมากขึ้น เริ่มกระจาย งานให้เพื่อนอย่างทั่วถึง ทำให้เราเข้าใจเพื่อนมากขึ้น แต่ ในฐานะหัวหน้าโครงการเราก็ยังต้องตัดสินใจในขั้นตอน สุดท้ายอยู่ดี”

แนนบอกต่อว่า โครงการนี้ทำให้เธอได้พัฒนาความรู้เรื่อง ยาเสพติด จากที่เคยรู้จักแบบผิวเผิน ก็รู้จักชนิด โทษภัยของ ยาเสพติดชัดเจนขึ้น ทำให้รู้สึกภูมิใจในตัวเองที่สามารถเข้ามา ทำโครงการที่เป็นปัญหาระดับชาติได้ ถึงแม้สิ่งที่จะเป็นเพียง การเริ่มต้นในจุดเล็กๆ ก็ตาม แต่การทำงานครั้งนี้ทำให้เธอ มั่นใจมากขึ้นว่าต่อไปไม่ว่าจะเจองานหนักหนาแค่ไหน เธอก็ ต้องทำให้ได้

ขณะที่อิวบอกว่า ผ่านไป 4 เดือนกับการทำโครงการนี้ เธอเริ่มใจเย็นลง คิดได้ว่าการทำงานกับเพื่อนต้องพร้อมที่จะ รับฟังความคิดเห็นของคนอื่นด้วย

“เมื่อก่อนเป็นคนอารมณ์ร้อนมาก ถ้าไม่ได้ตั้งใจจะ ไว้วางยันทันที เช่น ในช่วงเสนอโครงการ ถูกวิพากษ์วิจารณ์ มากจนร้องไห้ ไว้วางใจจะไม่ทำต่อแล้ว แต่พอได้พูดคุยกับ เพื่อนกับครูและพี่เลี้ยงโครงการ ก็เริ่มใจเย็นลง พยายาม คิดตามโดยใช้เหตุผลกำกับ ขณะเดียวกันก็ฝึกเรื่องการ เข้าใจเพื่อน ฝึกภาวะการเป็นผู้นำ ฝึกการทำงาน อะไรที่ทำ ไม่เป็นไม่รู้ ต้องไม่อายที่จะถาม หรือชวนช่วยหาความรู้ เพิ่มเติม ทำให้กล้าแสดงออกเพิ่มขึ้น เมื่อจัดกิจกรรมก็ สามารถพูดอธิบายส่งต่อความรู้ให้กับน้องๆ ในโรงเรียนได้ การทำโครงการนี้ทำให้เราเกิดความมั่นใจว่าเราได้ทำใน สิ่งที่ถูกต้อง เพราะเมื่อเพื่อน ๆ น้องๆ ไม่ยุ่งกับยาเสพติด พ่อแม่เขาก็ภูมิใจ เราจึงพลอยสุขใจตามไปด้วย”

สำหรับแจมแม้จะรับหน้าที่ช่วยเหลืองานทั่วไป แต่สิ่งที่ แจมบอกว่า เป็นประโยชน์กับตัวเองมากที่สุดคือได้ฝึกคิดและ นำเสนอ

“เมื่อก่อนค่อนข้างเก็บตัว ไม่กล้าแสดงออก เวลา เพื่อนประชุมหารือกันก็จะคอยรับฟังอย่างเดียว ไม่กล้าแสดง ความคิดเห็น กระทั่งทำโครงการได้ระยะหนึ่งเริ่มเรียนรู้ว่า เราต้องหัดคิด หัดแสดงออกภายใต้หลักความเป็นจริงและ เหตุผล เนื่องจากแกนนำทุกคนต้องช่วยกันระดมความคิด ในทุกขั้นตอนของการทำงาน เมื่อใครนำเสนอขึ้นมา เพื่อน ก็จะรับฟัง และนำไปใช้เป็นเหตุผลประกอบการตัดสินใจ”

ซึ่งก็คล้ายๆ กับแพทที่เป็นคนขี้อาย ชอบเก็บตัว ไม่สูงดัง กับเพื่อน แต่พอผ่านกระบวนการทำงานในโครงการทำให้เธอ ได้เรียนรู้ว่า เธอจะนิ่งเฉยเหมือนเดิมไม่ได้แล้ว ถ้าไม่เห็นด้วย หรือมีความคิดเห็นที่แตกต่างออกไปจากกลุ่ม ก็ต้องพูด และ ต้องอธิบายให้เพื่อนรู้ด้วยเพื่อให้งานออกมาดีที่สุด

“ไม่อยากจะเหมือนกันว่าคนขี้อาย ไม่กล้าแสดงออก อย่างเราจะกล้าพูดกล้านำเสนอานได้...คิดว่าคงมาจาก “กระบวนการ” อบรมที่พี่ๆ จากสงขลาฟอรั่มฝึกฝนให้ ทำให้เรากล้าพูดกล้าแสดงออก ป้าหนูพูดเสมอว่าความเห็น ของเราไม่มีผิด ไม่มีถูก คิดว่าสิ่งนี้แหละที่ทำให้เรากล้า มากขึ้น”

นี่คืออีกหนึ่ง “กระบวนการเรียนรู้” ที่กลุ่ม Special of Art ได้ “เรียนรู้” จากการลงมือปฏิบัติ ไม่ว่าจะเป็นการ ตั้งใจത്യ การวางแผนการทำงาน การประสานงาน การคิด ทำกิจกรรม การค้นคว้าหาความรู้ การคิดวิเคราะห์ และ ที่สำคัญคือ “การทำงานเป็นทีม” ที่พวกเขาต้องรู้ตัวตน ทั้งของตนเองและเพื่อนร่วมทีม เพื่อให้การทำโครงการของ พวกเขาบรรลุเป้าหมายได้ในที่สุด

โรงเรียนแจ้งวิทยา โครงการเยาวชนคนสร้างสรรค์ กลุ่ม Special of Art

นางสาวดุษฎิยา สติรวิชญ์
เด็กหญิงณิชากร มณีอภิบาล
เด็กหญิงชาลิสา จิรนนทพงษ์
เด็กหญิงรัชนิกร แซ่ลิ้ม
เด็กชายพงศธร คงดี
ที่ปรึกษาโครงการ : อาจารย์คะเนิงนิจ คำใส